

[Simonsen.]

aftaler, man skal nå frem til på arbejdsmarkedet. Som arbejdsministeren har nævnt, er der bl. a. tale om, at man allerede i dag har en feriekortordning. Der bliver et andet forhold til den, hvis man fra lovgivningsside gennemfører det forslag, socialdemokratiet her har fremsat. Derfor kan vi ikke uden videre gøre det her i tinget.

Jeg synes også, man har grund til at nævne, som arbejdsministeren har gjort det, at vi har siddende et udvalg, som behandler specielt disse problemer vedrørende ferietilgodehavender. Vi må erkende — der har også været rejst flere spørgsmål i denne anledning — at dette udvalg ikke har været særligt hurtigarbejdende. Men hvis man nu i udvalget virkelig ville erkende problemerne, så kunne det jo være, at der var mulighed for at nå frem til et resultat, og jeg vil egentlig anbefale hr. Erling Dinesen, at han gennem de bekendtskaber, han har i dette udvalg, prøver at fremme denne sag, for jeg er overbevist om, at der så var mulighed for at nå en løsning — også en løsning, som teknisk set var korrekt, således at vi fik et fornuftigt grundlag her i folketinget at tage stilling ud fra.

Vi kan derfor støtte ministerens tanke om, at dette forslag indgår i det nævnte udvalgs arbejde med et udvidet kommissorium. Når vi er indstillet på at acceptere denne tanke, er det ikke bare et spørgsmål om at henvise et på mange måder rimeligt og godt forslag til et udvalg for at sige: så er det i hvert fald af vejen, nej, så er det i lige så høj grad ud fra det synspunkt, at vi har den opfattelse, at der måske netop i dette udvalg findes nøglen til en rigtig løsning på disse områder. Vi har trods alt et håb om, at dette udvalg kan nå frem til et resultat, som ikke alene kan sikre lønmodtagerne, men som også giver en administrativt forenklet opsummering eller opsamling af ferietilgodehavender. Det er vel sådan set sikringsproblemet, der har bevirket, at man ikke har fundet et administrativt enkelt system. Hvis det kan lykkes herigennem, så synes jeg, vi har fået løst en række problemer på én gang, og det vil være heldigt ikke alene for den ene part på arbejdsmarkedet, men så sandelig også for den anden part.

Min konklusion på dette skal således væ-

re, at vi har sympati for målsætningen i forslaget, men at vi tilslutter os ideen om, at det bliver henvist til det udvalg, der arbejder med feriesikringsproblemer, med det håb, at vi får løst både de problemer, der ligger i dette forslag, og det, der ligger i en administrativt forenklet ferieopsparing.

Jens Frandsen: Arbejdsministeren har allerede nævnt en del uklarheder, som han anser forslaget for at rumme. Jeg har ligeledes ved studiet af lovforslaget ment, at der var uklarheder, eller stillet spørgsmål ved, om der var rimelighed i alle de bestemmelser, der var deri. Jeg forstod også, at ordføreren for forslagsstillerne selv var klar over, at der naturligvis kunne være en del, man kunne diskutere, og måske også steder, man kunne sætte fingeren på. Det er for en stor del de samme steder, som ministeren er faldet over, jeg har lagt mærke til. Jeg skal såmænd ikke gå i enkeltheder med det ved denne første behandling, som jo er en principiel behandling af forslaget.

Som jeg har forstået § 2 mener jeg, at der i høj grad må stilles spørgsmålstegn ved, om ledende folk i firmaer under alle forhold bør have stensikre garantier for tilgodehavender vedrørende ethvert krav, der udspringer af et ansættelsesforhold. Jeg stiller også det spørgsmål, om en begrænsning i kravets alder ikke burde have været med i forslaget.

Nu vil disse og andre spørgsmål naturligvis være noget, der — som det også fra forslagsstillerens side er nævnt — vil kunne klargøres, forhandles og eventuelt ændres ved, hvis man skulle kunne nå til en enighed.

Målet er at sikre lønmodtagerne deres tilgodehavende. Dette mål kan jeg erklære mig fuldstændig enig med forslagsstillerne om. Jeg så gerne, om organisationerne ved deres forhandlinger enedes om ordninger i den retning. Jeg tror, at bestemmelser, der i forslaget i høj grad kan være tvivl om, her ved ville få en udformning, der tilgodeså rimelige hensyn. Det står for mig således, at parterne mest muligt selv bør vælge de goder, de kan opnå og forhåbentlig fremtidig vil have mulighed for at opnå. At der efterfølgende vil være brug for lovgivningsmagtens medvirken, er en anden sag, som vi ikke er fremmed over for. Den seneste æn-